

ನಕ್ಕಿದಿ

ಎಂಬತ್ತು ವರ್ಷದ ಬ್ಯಾ ವ್ಯಧ ಇಪ್ಪತ್ತೆಯ ವರ್ಷದ ಯಾವತೀಯನ್ನು ವಿವಾಹವಾದ. ಒಮ್ಮೆ ವ್ಯಧನನ್ನು ಅಸ್ತುತಿಗೆ ಸೇರಿಸಲಾಯಿತು.

ಅವನಿಗೆ ತೀವ್ರ ವಾದನೆಂಬ ಆರಂಭವಾಗಿತ್ತು.

ಹದಿಹರೆಯದ ಹೆಡಡಿ ತನ್ನ ವ್ಯಧ ಪತಿಯನ್ನು ನೋಡಲು ಅಸ್ತುತಿಗೆ ಬಂದಳು.

ವ್ಯಧ ತುಂಬಾ ಶ್ರೀಯಿಂದ ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದ.

ವ್ಯಧ: ನನ್ನ ವಿಲಾನಲ್ಲಿ ನನ್ನೆಲ್ಲಾ ಆಸ್ತಿಯನ್ನು

ನಿನ್ನ ಹೆಸರಿಗೆ ಬರೆದಿದ್ದೇನೆ.

ಪತ್ತಿ: ನಿವು ನನಗೆ ಎಷ್ಟೊಂದು ದಯೆ ತೋರುತ್ತಿದ್ದಿರಿ. ನಿಮಗಾಗಿ ನಾನೇನು

ಮಾಡಲಿ.

ವ್ಯಧ: ಸಧ್ಯ, ನೀನು ಆಳಿಜಾನ ನಳಿಕೆ

ಮೇಲಿರುವ ನನ್ನ ಕೈಯನ್ನು ಸದಿಲಿಸು. ನಾನು

ಸ್ವಲ್ಪ ಉಸಿರಾಡ್ಡಿನಿ!

ಭಾವಿ ಮಾವ: ನೀನು ನನ್ನ ಮಗಳನ್ನು

ಮದುವೆಯಾದನಂತರ ಎಲ್ಲೆನೆಸುತ್ತಿರು?

ಭಾವಿ ಅಳಿಯ: ನಿಮ್ಮ ಮಗಳಿಗೆ ಬಿಟ್ಟಿದ್ದು.

ಭಾವಿ ಮಾವ: ಮದುವೆಯನ್ನು ಯಾವ

ರಿತಿಯಲ್ಲಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳಿರು?

ಭಾವಿ ಅಳಿಯ: ನಿಮ್ಮ ಹೆಡಡಿಗೆ ಬಿಟ್ಟಿದ್ದು.

ಭಾವಿ ಮಾವ: ನನ್ನ ಮಗಳನ್ನು ಹೇಗೆ

ಸಂಕೋಚಣಾಗಿಡಿರು?

ಭಾವಿ ಅಳಿಯ: ಇದು ನಿವು ಕೊಡುವ

ವರದಕ್ಕಿಣಿಗೆ ಬಿಟ್ಟಿದ್ದು!

ಗುಂಡ: ಸಾರ್, ಹುಣ್ಣರಾಸ್ತುತ್ತೀಯಿಂದ

ಯಾರಾದರು ಹುಣ್ಣರು ಓಡಿ

ಹೋದರೆ?

ಹುಣ್ಣಸ್ತುತ್ತಿ ಸ್ವಿಂಬಿ: ಇಲ್ಲಲ್ಲ, ವಕ್ತ?

ಗುಂಡ: ಇಡಿಗ ತಾನೇ ಯಾರೋ ನನ್ನ

ಹೆಡಡಿಯನ್ನು ಅಪಹರಿಸಿಕೊಂಡು

ಹೋದರು, ಅದಕ್ಕೆ!

ಶಾಲಾ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಮೊಟ್ಟೆ:

ಸ್ವಾಮಿಜಿಗಳ ತೀವ್ರ ವಿರೋಧ!

ಸುದ್ದಿ

ಯಾರಿಗೂ ಹೇಳೋದು ಬಾಡ

ಪ್ರತಿಷ್ಠಿತರ ಬಡಾವಹಣೆಯಲ್ಲಿ ಬ್ಯಾ ಶ್ರೀಮಂತ ಒಂದು ಸ್ವಿಮಿಂಗ್ ಪೂಲ್ ನಿರ್ಮಿಸುತ್ತಿದ್ದು. ಅದಕ್ಕೆ ಹಣದ ಅಡಚಕೆ ಎದರಾಯಿತು. ಶ್ರೀಮಂತ ತನ್ನ ಜಿಪ್ಪಣ ಸ್ವೇಚ್ಛಿತನಿಗೆ ಹೀಗೆ ಹೇಳಿದ; ‘ನೋಡಪ್ಪ ಹರಿಶ, ಎವ್ವಾದರೂ ನೀನು ನನ್ನ ಆಶ್ಚರ್ಯ ಗಳಿಯ. ಸ್ವಿಮಿಂಗ್ ಪೂಲ್‌ಗೆ ನಿನ್ನ ಕೈಯಲ್ಲಾದ ಡೊನೇಷನ್ ಕೊಡು’. ಅದಕ್ಕೆ ಜಿಪ್ಪಣ ಹರಿಶ, ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ಯೋಚಿ ತನ್ನ ಮನೆಯಿಂದ ಒಂದು ಬಕ್ಕಿಗೆ ನೀರು ತಂದು ಆ ಸ್ವಿಮಿಂಗ್ ಪೂಲ್‌ಗೆ ಸುರಿದ!

ಒಂದು ಭಜನ್‌ರಿ ಪಾಟೆ ನಡೆಯುತ್ತಿತ್ತು. ಎಲ್ಲರೂ ತಮ್ಮತಮ್ಮ ಅನುಭವಗಳನ್ನು ವರಣಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. ಎಲ್ಲರ ಹೆಡಡಿಯರ ಬಗ್ಗೆ

ವಿಷಯಾಂತರವಾಯಿತು. ಎಲ್ಲರೂ ತಮ್ಮ ತಮ್ಮ ಅನುಭವಗಳನ್ನು ಹೇಳುತ್ತಾ ತಮ್ಮತಮ್ಮ ಹೆಡಡಿಯರ ಮೇಲೆ ಆರ್ಯೋವ ಹೊರಿಸಿದರು. ಬ್ಯಾ ಮಾತ್ರ ಬಾಯಿ ಬಿಟ್ಟಿರಲ್ಲ. ಕಡೆಗೆ ಎಲ್ಲರೂ ಒತ್ತಾಯಿಸಿದಾಗ ಅವನು ಹೇಳಿದ, ‘ನನ್ನ ಹೆಡಡಿಯಿಂದ ವರ್ಷವಿಡಿ ನನಗೆ ಸುಖ ನೀಡುತ್ತು. ಅದರೆ ಒಂದು ದಿನ ಮಾತ್ರ ನನ್ನ ಸುಖವನ್ನೆಲ್ಲಾ ಅವಳು ಹಾಳು ಮಾಡಿದಳು’. ಅಲ್ಲಿದ್ದವರು ಕುತ್ತಾಹಲದಿಂದ ಏಕೆ ಏನಾಯ್ದು’ ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದರು. ಅದಕ್ಕೆ ಅವನು, ‘ವರ್ಷವೆಲ್ಲಾ ತವರು ಮನೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಅವಳಿನನ್ನು ಮನೆಗೆ ವಾಪಸ್ ಬಂದುಬಿಟ್ಟು’!

ಒಂದು ಸ್ವೇಚ್ಛಿಯಿಂದಲ್ಲಿ ಹುಸಿ ಪಂಡ್ಯ ನಡೆಯುತ್ತಿತ್ತು. ಇಬ್ಬರು ಪ್ಯೇಲ್ವಾನರು ರಿಂಗ್‌ನಲ್ಲಿ ಕಾದಾಪ್ಪಿತ್ತಿದ್ದರು.

ಸಮೀಪದಲ್ಲಿ ಕೂಟಿದ್ದ ಬ್ಯಾ ವ್ಯಕ್ತಿ ಪದೇ ಪದೇ ಗಂಡ್ಯಾಗಿ, ‘ಮುರಿಮುರಿ, ಅವನ ಹಲ್ಲಾಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಮುರಿದು ಹಾಕು’ ಎಂದು ಕಿರುಚುತ್ತಿದ್ದ. ಅವನ ಅಕ್ಕಪಕ್ಕದಲ್ಲಿದ್ದವರಿಗೆ ಇವನ ಕೂಗಾಟ ಕೇಳಿ ಅಶ್ವಯಾಗುತ್ತಿತ್ತು. ಕಡೆಗೆ ಅವರಲ್ಲಿದ್ದ ಬ್ಯಾ, ‘ನೇವೇಕೆ ಪದೇ ಪದೇ ಹಲ್ಲು ಮುರಿಯಲು ಸುಲಹ ಹೊಡಿದ್ದೀರ ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದ? ‘ನಾನು ಹಲ್ಲಿನ ಡಾಕ್ಟರ್! ’ ಎಂದ ಆ ವ್ಯಕ್ತಿ ಮತ್ತೆ ಕಿರುಚಿದ; ‘ಮುರಿಮುರಿ, ಅವನ ಹಲ್ಲಾಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಮುರಿದು ಹಾಕು’ ಅಂತ!

ಒಂದು ಕವಿಗೌಡಿ ನಡೆಯುತ್ತಿತ್ತು.

ಕವಿಯೊಬ್ಬರು ತಮ್ಮ ಕವನಗಳನ್ನು ಹಾವ ಭಾವದಿಂದ ಓಡುತ್ತಿದ್ದರು. ಕೆಲವೇ ಕ್ಷಣಿಗಳಲ್ಲಿ ಶ್ರೋತೃಗಳಲ್ಲಿ ಗುಜಾಗುಜು ಆರಂಭವಾಯಿತು.

ಕವಿಗಳು ಓದುವುದನ್ನು ನಲ್ಲಿಸಿ ಶ್ರೋತೃಗಳಿಗೆ ‘ಕವನ ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಕೇಳಿಸುತ್ತಿದೆಯಲ್ಲ’ ಎಂದು ಕೇಳಿದರು. ‘ಇಲ್ಲ’ ಎಂದರು ಕೆಲವರು.

ಮೈಕ್ ಸರಿಪಡಿಸಲಾಯಿತು. ಕವಿಗಳು ಇನ್ನಪ್ಪು ಉತ್ತಾಹದಿಯ ಕವನವನ್ನು ಓದಲಾರಂಭಿಸಿದರು. ಈಗ ಮೊದಲಿಗಿಂತ ದುಪ್ಪಟ್ಟಿ ಗುಜಾಗುಜು ಕೇಳಿ ಬಂತು.

ಕವಿಗಳು ಮತ್ತೆ ಕವನ ಓದುವುದನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಮತ್ತೆ, ‘ಪ್ರಿಯರೇ, ಈಗ ನಿಮಗೇನು ತೊಂದೆಯಾಗ್ರಿದ್’ ಎಂದು ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದರು. ಅಲ್ಲೇ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಕುಟಿದ್ದ ಒಬ್ಬತ್ತೆ, ‘ಈಗ ನಿಮ್ಮ ಕವನ ಕೇಳಿಸುತ್ತಿರುವದರಿಂದ ತೊಂಡೆಯಾಗ್ರಿದ್’ ಎಂದು ತಿಸುಗಟ್ಟಿದ.

ಹಣದ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ತಲೆ ಕೆಡಿಸಿಕೊಂಡು ಗುಂಡ ಮನೋಚಿಕ್ಕಿಸಿ ಕರಬಿ ಸಲಹೆ ಪಡೆಯಲು ಬಂದ. ಅವನ ಕಥೆಯನ್ನೆಲ್ಲಾ ಕೇಳಿದ ಮನೋಚಿಕ್ಕಿಸಿಕೆಯು, ‘ಯೋಜ್ಞ ಮಾಡ್ದೇದ. ನಿನ್ನಂಥ ರೋಗಿಯಾಬ್ಜಿ ನನ್ನ ಬಳಿಗೆ ಕೆಲ ದಿನಗಳ ಹಿಂದೆ ಬಂದಿದ್ದ. ಅವನು ದಜ್ಞಗೆ ತುಂಬಾ ತುಂಬಾ ಹಣವನ್ನು ಕೊಡಿಪೆಡ್ದು. ನಾನು ಅವನಿಗೆ ನೀನೆಲ್ಲವನ್ನೂ ಮರೆತು ಬಿಡು ಎಂದು ಸಲಹೆ ಕೊಟ್ಟೇ ಅವನು ಕೆಲವೇ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಗುಣಮುಖನಾದ. ಈಗ ನಿನ್ನ ಚಿಂತೆಗೆ ಕಾರಣ ಹೇಳು’ ಎಂದ. ‘ಆ ದಜ್ಞ ನಾನೇ ಎಂದಾಗ ಮನೋಚಿಕ್ಕಿಸಿಕೆ ಅಲ್ಲೇ ಕುಸಿದು ಬಿಡ್ಡ.

ಸಂಗ್ರಹ: ಡಿ.ಎನ್. ಶ್ರೀನಾಥ್, ಶಿವಮೊಗ್ಗ

